

ภรรยาสวมทะเลเบียน

เจ้าช้อสมันนา

เชอจุดธิตธาธักรวมเขียน

ส่วนกาจุดธิตธาธักรวมสีดธิ์สี

แล้ววีโงก้องก้องสอง

ขจุดธิตธาธักรวมสีโง

ภรรยาสวมทะเลเบียน

ผู้แต่ง : เจ้าช่อสะบันงา

ออกแบบปก :

พิสูจน์ตัวอักษร : ช่อสะบันงา

พิมพ์ครั้งแรก : 22 ตุลาคม 2554

พิมพ์เสร็จ :

จัดจำหน่ายครั้งแรก :

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (Ebook) โดย

บริษัท โพลาร์ เว็บแอปพลิเคชัน จำกัด

9/5 ซ. รัชดาภิเษก 18 ถ. รัชดาภิเษก

ห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

โทร. 0-2694-0295-9 โทรสาร 0-2694-0293

www.ebooks.in.th

.....คุยกันก่อนอ่าน

บทสรุปของความรักจบลงที่ชุดเจ้าสาวจริงหรือ คำตอบนี้ง่ายมากเพราะทุกคนรู้ดีว่าไม่ใช่ ความรักของหนุ่มสาวจะถูกพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ จากรักแสนหวานที่น้ำผึ้งยังต้องเรียกพี่ กลายเป็นความผูกพันและสุดท้ายจะกลายเป็นความรักรับผิดชอบ รับผิดชอบในฐานะหน้าที่ภรรยาและสามี และรับผิดชอบในฐานะพ่อและแม่ แต่ไม่ว่าจะอยู่ในฐานะใด เราก็ต้องทำทุกอย่างให้ดีที่สุด

ทะเบียนสมรสเป็นเพียงกระดาษแผ่นหนึ่งที่ไร้ค่าหากคนที่มีชื่ออยู่บนทะเบียนไม่ใส่ใจ ในอดีตผู้หญิงหลายคนเลือกที่จะกอดทะเบียนไว้เพื่อเป็นหลักประกันในชีวิตคู่ แต่สำหรับผู้เขียนเองคิดว่าหากคนสองคนปราศจากความรักในกันและกันแล้ว ทะเบียนสมรสก็เป็นเพียงกระดาษที่ไร้ค่าแผ่นหนึ่งจริงๆ ดังนั้นเรื่องราวของภรรยาสมททะเบียนจึงเริ่มปรากฏขึ้นในสมองน้อยๆ ของผู้เขียนคนนี้

สุดท้ายนี้ขอฝากเรื่องราวของพระเอกนางเอกคู่ใหม่ของเจ้าช้อสบันงาคุณไว้ด้วยนะคะ และขอขอบคุณผู้อ่านคนเดิมที่สนับสนุนงานเขียนและขอบคุณผู้อ่านคนใหม่ที่เปิดใจอ่านงานเขียนของนักเขียนคนนี้

เจ้าช้อสบันงา

๑

รอยยิ้มเปื้อนอยู่บนใบหน้าของเหล่าบัณฑิตใหม่ สี่ปีเต็มที่ปัญญาชนเหล่านี้มุ่งมั่นจะเรียนอย่างหนักหวังจะได้มีหน้าที่การงานที่ดี พวกเขาตั้งใจเรียนตั้งแต่เป็นนักเรียนเพื่อหวังจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งนี้จนกระทั่งสำเร็จการศึกษา ซึ่งหนึ่งในนั้นก็น้ำเหนื่อ แม้น้ำเหนื่อจะมีพร้อมทั้งรูปร่างหน้าตา การศึกษาและฐานะทางสังคมแต่เธอก็ไม่เคยถือว่าตัวเองมีดีกว่าคนอื่น น้ำเหนื่อเป็นหญิงสาวผู้มีจิตใจอ่อนโยน อ่อนหวาน และมีน้ำใจ จึงเป็นเรื่องไม่ยากที่จะทำให้เธอเป็นที่รักของคนที่พบเห็น แต่นิสัยส่วนตัวของเธอก็ไม่ใช่เรื่องดีกับเธอเสมอไป เพราะบางครั้งหลายคนก็คิดที่จะใช้นิสัยส่วนตัวของเธอเป็นเครื่องมือ น้ำเหนื่อคือ

บุตรสาวคนเดียวของนักธุรกิจเงินทุนหลักทรัพย์นพพรชซึ่งตอนนี้กำลังรอสละตำแหน่งให้ว่าที่ลูกเขยในอนาคต

“น้ำเหนือ”

น้ำเสียงอ่อนโยนที่เรียกบุตรสาวทำให้น้ำเหนือหันมองก่อนยิ้มดีใจวิ่งโผล่เข้าไปกอดบิดา

“ยินดีด้วยนะ ลูกสาวคนเก่งของพ่อ” อธิคมผู้ซึ่งนั่งอยู่ในรถเข็นลูบศีรษะบุตรสาวก่อนยื่นกล่องของขวัญกล่องเล็กให้บุตรสาว อธิคมประสพอุบัติเหตุจนทำให้เขาต้องสูญเสียขาไปทั้งสองข้าง

“รางวัลสำหรับบัณฑิตเกียรตินิยามอันดับหนึ่ง”

หญิงสาวยิ้มก่อนเอียงคอมองกล่องของขวัญกล่องเล็กด้วยความแปลกใจ

“เปิดออกดูซิลูก” อธิคมบอกน้ำเสียงอ่อนโยน น้ำเหนือคือบุตรสาวคนเดียวและเป็นตัวแทนภรรยาที่เสียชีวิตไป น้ำเหนือกำพริ้มแม่ตั้งแต่อายุสองขวบ เขาสูญเสียภรรยาจากอุบัติเหตุเครื่องบินตกมาเป็นระยะเวลา 19 ปี และตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา เขาก็ยังคงครองความเป็นโสดมาตลอด เขารักบุตรสาวมากจนไม่คิดที่จะแต่งงานใหม่ให้มีปัญหาหว่านแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยง ดังนั้นเขาจึงดูแลน้ำเหนือด้วยตัวเองมาตลอด

น้ำเหนือเปิดกล่องออกดูก่อนเงยหน้าสบตาบิดา

“รถยนต์คันใหม่กับกุญแจห้องทำงานของว่าที่ผู้บริหารเงินทุนหลักทรัพย์ นวพรรษ” อธิคมตอบให้บุตรสาวคลายความสงสัย

น้ำเหนียวก็กว้างด้วยความดีใจ “ขอบคุณค่ะพ่อ”

“ตอนนี้พ่อก็อนุญาตให้ขับรถเองได้แล้ว แต่ต้องสัญญากับพ่อก่อนนะว่า ห้ามขับรถเกินแปดสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง ตกลงใหม่”

“ตกลงค่ะพ่อ” น้ำเหนียวดีใจ เพราะตั้งแต่เธอได้ไปขับขี่เมื่อสองปีที่แล้ว พ่อก็ยังไม่อนุญาตให้เธอขับรถเอง ทุกครั้งที่จะเดินทางไปไหนต้องมีคนขับรถไปส่งเสมอ เพื่อนๆ จึงมักจะล้อว่าเธอเป็นคุณหนูไร้ฝุ่น เพราะตั้งแต่เด็กจนโต เธอไม่เคยเดินทางด้วยพาหนะใดๆ นอกจากรถยนต์ของที่บ้าน

สองพ่อลูกสบตากันด้วยความรักเต็มเปี่ยม น้ำเหนียวโอบกอดบิดาด้วยความรักทั้งหมดที่เธอมี หญิงสาวเงยหน้าสบตาบิดา

“เรามาถ่ายรูปกันดีกว่านะคะ”

“เอาสิลูก” อธิคมบอกก่อนพยักหน้าบอกคนขับรถ

สองพ่อลูกถ่ายรูปด้วยกันจนเป็นที่พอใจ เสียงๆ หนึ่งก็ตั้งขึ้นพร้อมกับพาร่างอวบเดินตรงเข้ามาหา

“สวัสดิ์ค่ะคุณพ่อ” สาวร่างอวบกระซิบสุดท้ายนามว่าลูกดิ่งยิ้มทักทายผู้สูงวัยบิดาของเพื่อนสนิท

“สวัสดิ สวัสดิ เราไม่ได้เจอกันนานเท่าไรแล้วละเนี่ย” อธิคมเอ่ยทักเพื่อนของบุตรสาวด้วยความสนิทสนม

ลูกดิ่งเป็นเพื่อนที่เรียนหนังสือด้วยกันกับบุตรสาวมาตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนกระทั่งมหาวิทยาลัย เขาจึงเอ็นดูลูกดิ่งมากกว่าคนอื่นเป็นพิเศษ

“ก็ตั้งแต่เรียนจบนะคะ ลูกดิ่งกลับไปช่วยงานที่บ้านจนไม่มีเวลาเป็นของตัวเองเลยละคะ”

อธิคมหัวเราะ “ขนาดทำงานหนัก แต่ดูน้ำหนักจะยังไม่ลดลงไปเลยนะลูก”

“โห่ ล้อหนูอีกแล้ว”

อธิคมหัวเราะสาวร่างอวบด้วยความเอ็นดูก่อนหันไปพูดกับบุตรสาว

“ลูกจะไปถ่ายรูปกับเพื่อนๆ ก่อนก็ได้นะลูก พ่อจะนั่งรอตรงนี้แหละ”

“คะพ่อ” น้ำเหนื่อตอบรับก่อนหันไปชวนลูกดิ่งตรงเข้าไปสมทบกับกลุ่มเพื่อน

อธิคมนั่งมองบุตรสาวที่กำลังยิ้มแจ่มใสถ่ายรูปกับเพื่อนๆ พลังนี้ไปถึงอนาคตของบุตรสาว

“คม” ผู้สูงวัยสะดุ้งเล็กน้อยก่อนเงยหน้ามองบุรุษผู้ยืนอยู่ใกล้ๆ

“ขอโทษนะที่มาช้า เพิ่งประชุมเสร็จนะ” บุรุษมาใหม่บอก

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันก็เพิ่งมาไม่นานนี่เอง”

“อ้าวเหออ แล้วนี่บัณฑิตคนสวยไปไหนเสียล่ะ” ผู้สูงวัยถามพลางกวาดสายตามองหา

“ถ่ายรูปกับเพื่อนๆ อยู่ด้านโน้นนั่นะ” อริคมพยักหน้าไปยังกลุ่มบัณฑิตสาวที่กำลังถ่ายรูปหมู่อยู่ห่างออกไป

ชายสูงวัยจึงมองหญิงสาวพลางคิดในใจ ‘ว่าที่เจ้าสาวสวยแบบนี้ ทำไมเจ้าไม่ซุกซนยังไม่ยอมคิดจะกลับมาแต่งงานด้วยสักทีนะ’

“ซุงคะ ทำอะไรอยู่คะ” สาวสวยโอบรอบคอคนรัก

ไม้ซุงหรือกนธิ หันมองคูรักก่อนจุมพิตหนักๆ บนริมฝีปากอวบอิม

“แกลั้งพัทธ์อีกแล้วนะคะ” สาวสวยดีที่อ่อนแขนคนรักเบาๆ ก่อนหายใจหอบเมื่อถูกจุมพิตอย่างหนักหน่วง

“ก็พัทธ์น่ารักแบบนี้ จะให้ผมอดใจไหวได้ยังไงล่ะ” ชายหนุ่มบอกลางบิปปลายคางหญิงสาวด้วยความรักก่อนจุมพิตบนเรียวปากงามอีกครั้ง

เสียงครางเบาๆ เล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากสวย มือเรียวกอดรัดชายหนุ่มหวังให้เป็นแหล่งพักพิงก่อนที่ร่างบางจะหมดแรงด้วยแรงพิศวาส มือหนาโอบรอบเอวบางพาร่างนุ่มตรงไปยังเตียงนอนใหญ่

สาวสวยเมินหลบสายตาวาดฉ้ำด้วยความเขียงอาย

“ยังไม่ชินอีกเหรอจ๊ะ” ชายหนุ่มบอกพลางเขี่ยปลายนิ้วบนพวงแก้มใส่ที่แดง เรือด้วยความเขินอายก่อนเริ่มร่ายมนต์ให้หญิงสาวผู้อ่อนประสพการณ์ให้ได้สัมผัส กับความวาบหวนอีกครั่ง

เมื่อหน้าปลดสายชูดนอนบางเบาออกให้พื้นไหล่กลมกลิ้งก่อนจุ่มพิตไล่ไป ตามผิวนวล กลิ่นหอมจากร่างนุ่มกระตุ้นความต้องการ หนุ่มสาวต่างถ้ายทอด อารมณ์พิศวาสให้กันและกัน

ไม่ชุนนอนหายใจหอบหลังเสร็จสิ้นภารกิจก่อนจุ่มพิตขมับซบเหงื่อให้สาว สวยที่นอนแก้มแดง ปากแดงอ้มอยู่ข้างๆ

“ขอบคุณนะครับ”

พัทธ์หรือมนพัทธ์คลีเยี่ยมหวานก่อนพลิกตัวเข้าไปหาอกกว้าง

“พัทธ์รักคุณนะคะซุง”

ชายหนุ่มยิ้มก่อนดึงหญิงสาวเข้ามาบรรจงปลุกเร้าอารมณ์หญิงสาวด้วย ความร้อนแรง ฟันขาวขบเม้มเบาๆ ที่ปลายอกอวบกระตุ้นให้เลือดในกายสาวร้อน รุ่มขึ้นมาอีกครั้งก่อนค่อยมอดดับลงเมื่อถึงจุดที่หวังไว้

ไม่ชุนลุกขึ้นไปอาบน้ำชำระร่างกายก่อนออกมานั่งหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่ เปิดค้างไว้

ชายหนุ่มส่ายหน้าเมื่อเปิดอ่านข้อความที่บิดาส่งเมลล์มา

ภรรยาสวมทะเลเบียน

‘วันนี้พ่อไปงานรับปริญญาของน้องมา น้ำเหนือสวยงามและน่ารักมาก พ่ออยากให้คุณกลับมาเมืองไทยเพื่อแต่งงานกับน้องให้เร็วที่สุด’

ทุกครั้งที่ได้รับเมลล์จากบิดา ไม่มีครั้งไหนที่บิดาจะไม่เรียกตัวให้เขากลับไปแต่งงานกับผู้หญิงที่ชื่อน้ำเหนือ เขาไม่เคยรู้จักผู้หญิงที่บิดาบังคับให้แต่งงานด้วย เขาเรียนโรงเรียนประจำตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนจบชั้นประถมศึกษา หลังจากนั้นเขาก็ขอบิดามาเรียนต่อต่างประเทศตั้งแต่มัธยมจนกระทั่งเรียนจบปริญญาเอกสาขาเศรษฐศาสตร์

จะว่าเขาไม่รู้จักผู้หญิงที่ชื่อน้ำเหนือก็คงจะไม่ถูกเพราะตลอดระยะเวลาที่เขาเรียนอยู่ที่นี้ บิดาก็เล่าเรื่องราวและส่งรูปภาพของผู้หญิงที่ชื่อน้ำเหนือมาให้เขา ดูตลอด แต่เขาไม่เคยเปิดดูเลย เคยเปิดดูครั้งเดียวตอนที่เด็กคนนั้นอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า หน้าตาจืดชืดราวกับกระดาษ ชายหนุ่มคิดก่อนเปิดอ่านเมลล์ฉบับอื่นต่อไป

มนพัทธ์วางถ้วยกาแฟลงบนโต๊ะ พลังถามชายหนุ่มเสียงหวาน

“ยังไม่นอนอีกหรอคะ พลังเหลือเฟือแบบนี้ เดี่ยวมนพัทธ์ก็ไม่ปล่อยให้ทำงานหรอกคะ” เธอบอกก่อนจุมพิตแก้มชายหนุ่มพอดีใหญ่

ไม่ซุงหันมองหญิงสาวก่อนดึงเธอลงมานั่งบนตัก กอดคางสากลงบนไหล่กลมกลิ้ง

“พัทธ์ ผมรักพัทธ์นะ” เขาระชิบเสียงเบา

“พัทธ์ก็รักคุณคะ” เธอตอบก่อนหันหน้ามองชายหนุ่ม จมูมพิตเบาๆ ที่ริมฝี
บางหน้าด้วยความรัก

หลังเสร็จงานเลี้ยงย่อยๆ ภายในครอบครัว น้ำเหนือก็โหลดภาพถ่ายลงบน
คอมพิวเตอร์ เธอสร้างไฟล์เดอร์ขึ้นมาใหม่เพื่อเก็บภาพแห่งความทรงจำไว้ นิ้วเรียวก
กำลังคลิกเพื่อสร้างไฟล์เดอร์ปล้นสายตาก็เหลือบเห็นไฟล์เดอร์ ‘Log’ หญิงสาวอด
ไม่ได้ที่จะกดเปิดออกดู

รูปภาพชายหนุ่มในอริยาบทต่างๆ ตั้งแต่วัยเด็กผสมชะลูดจนกระทั่งเติบโต
เป็นชายหนุ่มสูงใหญ่ ร่ามปีกบิน ไหล่กว้าง คิ้วเรียวดำ จมูกโด่งรับกับริมฝีปากสี
ชมพูที่ปรากฏรอยยิ้มเล็กน้อย

“นั่นแน่ คุณอะไรอยู่นะ” ลูกดิ่งทักทายเพื่อนสาวหลังออกมาจากห้องน้ำ
วันนี้ลูกดิ่งขอม้าพักที่บ้านเพื่อนสาวก่อนเดินทางกลับบ้านต่างจังหวัดในวัน
พรุ่งนี้

น้ำเหนือสะดุ้งก่อนหันมองเพื่อนสาวที่ตรงเข้ามาชโงกหน้ามองหน้า
จอคอมพิวเตอร์

“ไอ้ะใครนะ หล่อเชียว” ลูกดิ่งหันมองเพื่อนสาวที่ตอนนีแก้มแดงเรื่อด้วย
ความเป็นอาย

“แฟนเธอ” ลูกดิ่งถามเมื่อเห็นเพื่อนสาวพยายามหลบตา
สาวร่างอวบจับไหล่เพื่อนสาวหันมาสบตาค่อนคาคันถามซ้ำ

“บอกมาเสียดีๆ เลย แฟนใช่ใหม”

น้ำเหนื่อรีบส่ายหน้าปฏิเสธก่อนตอบอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียง “ไม่ใช่ นะ”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่ เชื้อ ถ้าไม่ใช่แฟนทำไมต้องหน้าแดงด้วยล่ะ ถ้าน้ำเหนื่อไม่บอก
แสดงว่าลูกดิ่งไม่ใช่เพื่อนสนิทของน้ำเหนื่อใช่ใหม ที่แท้ลูกดิ่งก็คิดเองคนเดียวมา
ตลอดว่าเป็นเพื่อนสนิทของน้ำเหนื่อ” ลูกดิ่งแส้งทำเสียงเศร้า ใช้ไม้ตายกดดัน
เพื่อน

“โอ้ ไม่ใช่อย่างนั้นเสียหน่อย ลูกดิ่งคือเพื่อนสนิทที่สุดของน้ำเหนื่อนะ” น้ำ
เหนื่อรีบบอกพละกุ่มมือเพื่อนสาว

“ถ้าอย่างนั้น ทำไมต้องปิดบังลูกดิ่งด้วยล่ะ”

“ไม่ได้ปิดบัง แต่เพราะพี่เขาไม่ได้เป็นแฟนน้ำเหนื่อ จะให้น้ำเหนื่อบอกว่า
เขาเป็นแฟนได้ยังไงล่ะ”

“ถ้าไม่ใช่แฟน แล้วเป็นอะไรล่ะ เป็นคนที่น้ำเหนื่อชอบหรือ”

น้ำเหนื่อแก้มแดงขึ้นมาอีกก่อนตอบอ้อมแอ้ม “ไม่รู้เหมือนกัน”

“อ้าว มันยังงัยกันเนี่ย แล้วเขาเป็นใครมาจากไหน แล้วรู้จักกันได้อย่างไร” ลูกดิ่งถามเป็นชุดด้วยความอยากรู้ เพราะตั้งแต่รู้จักกับเพื่อนสาวมาสิบแปดปี เธอไม่เคยเห็นหน้าเหนือขอบใครทั้งที่มีหนุ่มๆ เวะเวียนเข้ามาจีบตั้งมากมาย

“พี่เขาชื่อไม้ซุง เป็นลูกของลุงกฤต ตอนนี้อยู่ที่ต่างประเทศ แต่ถ้าถามว่ารู้จักกันได้อย่างไร น้ำเหนือก็ไม่รู้จะตอบยังไง เพราะน้ำเหนือยังไม่เคยคุยกับพี่เขาเลย เคยเห็นแต่รูปถ่ายนี่แหละ”

“ไม่เคยคุยกัน แต่มีรูปของเขาเนี่ยนะ แล้วได้มาอย่างไรล่ะ”

“ลุงกฤตส่งมาให้พ่อนะ”

“นี่อย่าบอกนะว่า ลุงกฤตกับพอกำลังจะจับเธอคลุมถุงชนนะ”

น้ำเหนือหันมาสบตาเพื่อน “น้ำเหนือจะแต่งงานกับพี่ไม้ซุงทันทีที่พี่เขาเดินทางกลับมาเมืองไทย”

“หือ! โอ้แม่เจ้า” ลูกดิ่งร้องเสียงหลง เบิกตากว้างด้วยความตกใจ สาวร่างอวบนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนถามเพื่อนด้วยความเป็นห่วง

“แล้วน้ำเหนือเต็มใจแต่งงานกับเขาหรือเปล่า”

“ไม่รู้สิ น้ำเหนือรู้แต่ว่าน้ำเหนืออยากทำตามความต้องการของพ่อ น้ำเหนืออยากให้พ่อมีความสุข พ่ออยากให้พี่ไม้ซุงมาดูแลกิจการที่บริษัทและพ่อก็เชื่อว่าพี่ไม้ซุงจะดูแลน้ำเหนือได้”

“แต่นั้นมันก็แค่เหตุผลของผู้ใหญ่ ไม่ใช่เหตุผลของน้ำเหนือเสียเมื่อไหร่ละ”

“ลูกดิ่ง ลูกดิ่งก็รู้ว่าชีวิตของน้ำเหนือสามารถมอบให้พ่อได้ พ่อต้องเสียขา ก็เพราะช่วยชีวิตของน้ำเหนือไว้ ถ้าไม่มีพ่อ น้ำเหนือก็คงไม่มีชีวิตรอดมาถึงทุกวันนี้” เธอบอกพลางนึกถึงเหตุการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้น

ในวันนั้นภาพเหตุการณ์ที่ขาพ่อถูกรถทับเพราะวิ่งเข้าไปช่วยเธอจากการถูกรถชน ขณะที่เธอกำลังวิ่งเล่นกับลูกสุนัขตัวน้อยอยู่ที่สนามหญ้าหน้าบ้าน ลูๆ สุนัขของเธอก็วิ่งตรงไปยังประตูรั้วหน้าบ้าน เธอรีบวิ่งตามเจ้าสุนัขตัวน้อยไป เสียงล้อเบียดถนนเสียดัง พ่อกอดร่างเธอไว้ เธอหันมอง ร้องให้เสียดังเมื่อเห็นเลือดไหลนองเต็มพื้นถนน หลังจากนั้นเป็นต้นมาบิดาก็กลายเป็นชายพิการไปทันที

น้ำตาเริ่มขึ้นมาเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในอดีต ลูกดิ่งกอดปลอบโยนเพื่อนสาว น้ำเหนือเช็ดน้ำตาค่อนแยะหน้าสบตาเพื่อน “น้ำเหนือจะทำทุกอย่างเพื่อให้พ่อมีความสุข”

ลูกดิ่งพยักหน้าเข้าใจ “ลูกดิ่งหวังว่าพี่ไม่ซุงของน้ำเหนือจะเป็นคนดีเหมือนหน้าตาของเขานะ”

มนพัทธ์สาวร่างสูงโปร่ง หุ่นเพรียวผู้ซึ่งมีจุดเด่นที่ใบหน้าสวยคม จมูกโด่ง คิ้วเข้มละม้ายคล้ายสาวแขกขาว เธอกับมารดาย้ายมาอยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่เริ่มเข้ามหาวิทยาลัยหลังจากมารดาแต่งงานใหม่กับชาวอเมริกัน

เสียงโทรศัพท์มือถือเรียกเข้าดังขึ้นขณะที่หญิงสาวกำลังทำความสะอาดห้อง หญิงสาวคลี่ยิ้มก่อนกดรับ

“ว่าไงคะไม้ซุง”

“วันนี้พัทธ์ไม่ต้องทำอาหารนะ เราจะออกไปทานอาหารนอกบ้านกัน” ไม้ซุงบอกปลายสายน้ำเสียงตื่นเต้น

“นี่แสดงว่าไม้ซุงได้งานแล้วใช่ใหม่มะ”

“ใช่จ้ะ” ไม้ซุงบอกพลางยิ้มด้วยความสุขใจ

“ถ้างั้นเราจะเจอกันที่ร้านเลยหรือว่ายังไงดีคะ”

“ไปพร้อมกันดีกว่า เดี่ยวพัทธ์ลงมารอผมด้านล่างแล้วกันนะ”

“โอเคคะ” เธอบอกก่อนกดวางสาย ปลดผ้ากันเปื้อนออก รีบเข้าห้องน้ำ อาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย

มนพัทธ์ก็กวาดตามองรอบห้องเพื่อสำรวจความเรียบร้อย เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น

“สวัสดิ์คะแม่” หญิงสาวกรอกเสียงหวานลงไปตามสาย

“อาทิตย์นี้จะกลับมาบ้านหรือเปล่า” ผู้เป็นมารดาเอ่ยถามบุตรสาว

“แม่มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“ก็แม่ น้องสาวเราเขาจะเดินทางมาที่นี้นะซี”

“ได้ซีคะแม่ พัทธ์จะได้แนะนำให้รู้จักกับซุงด้วยเลย” เธอบอกก่อนลอบถอนใจเมื่อได้ยินเสียงถอนหายใจของมารดา

“พอพูดถึงไม่ซุง แม่ก็อยากจะรู้ว่าเมื่อไหร่จะแต่งงานกันเสียทีละ ลูกไปพักอยู่กับไม่ซุงแบบนี้ ความจริงแม่ก็ไม่เห็นด้วยหรอกนะ ถึงแม้ว่าเราจะมาอยู่ที่เมืองนอกเมืองนา ก็ไม่ได้หมายความว่าแม่จะยอมรับเรื่องแบบนี้ง่ายๆหรอกนะลูก”

“พัทธ์เข้าใจคะ แต่พัทธ์เชื่อใจซุงนะคะแม่ แม่รออีกนิดเถอะนะคะ ตอนนี้อยู่ได้งานทำแล้ว อีกไม่นานเขาคงจะพร้อมมากกว่านี้” เธอบอกพลางเหลือบมองแววนแทนใจที่ไม่ซุงมอบให้เธอไว้อย่างไม่เป็นทางการก่อนบอกلامารดา

“แค่นี้ก่อนนะคะแม่ ไข่เจียวกันวันอาทิตย์นี่คะ” เธอบอกขณะเปิดประตูออกจากห้องซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่กฤตมาหยุดยืนอยู่หน้าห้องพอดี

“นี่เธอเป็นใครนะ มาอยู่ในห้องลูกชายฉันได้อย่างไร” กฤตซึ่งเดินทางมาถึงมองมนพัทธ์ผู้ซึ่งก้าวออกมาจากห้องบุตรชายด้วยความสงสัย

หญิงสาวสบตาผู้สูงวัยก่อนเหลือบมองกระเป๋าเดินทางที่วางอยู่ข้างตัวก่อนเลิกคิ้วถามด้วยความแปลกใจ

“ลูกชายคุณลุงพักอยู่ห้องนี้หรือคะ”

“ถ้าผู้ชายที่พักอยู่ห้องนี้ชื่อไม้ซุง เขาก็คือลูกชายของตัวเอง” กฤตบอกขณะที่ใส่สายตาพินิจพิเคราะห์หญิงสาวตรงหน้า

มนพัทธ์ตกใจเล็กน้อยเมื่อลู่ๆ ก็พบบิดาของคนรักอย่างไม่ทันได้ตั้งตัวแบบนี้ เธอยืนนิ่งครู่หนึ่งก่อนพนมมือทำความเคารพผู้สูงวัยอย่างนอบน้อม

“สวัสดิ์ค่ะ”

“เธอเป็นใคร” กฤตถามเสียงเข้ม

“หนูชื่อมนพัทธ์ค่ะ เป็น...” หญิงสาวมีท่าทีอึดอัดเมื่อเห็นสายตาเข้มของผู้สูงวัยตรงหน้า

“เป็นแฟนผมเองแหละครับ”

สองคนต่างวัยต่างหันมองต้นเสียง ไม้ซุงซึ่งมารอคนรักอยู่คู่ผู้ใหญ่เดินขึ้นมาหาหญิงสาวเมื่อไม่พบমনพัทธ์อยู่ด้านล่างตามที่ได้นัดไว้

ชายหนุ่มเดินตรงเข้าไปหาคนรักพลางโอบบ่าหญิงสาวดึงเข้าหาตัว

“พัทธ์เป็นคนรักและเป็นผู้หญิงที่ผมอยากจะได้แต่งงานด้วยครับ” ไม้ซุงบอกขณะสบตาบิดาอย่างมีความหมาย

กฤตเหลือบมองหญิงสาวก่อนยกกระเป๋าขึ้นจากพื้น มนพัทธ์รีบหลีกเลี่ยงให้ผู้สูงวัยก่อนหันไปสบตาคนรัก เดินตามบิดาคนรักเข้าไปในห้อง

“เดี๋ยวพัทธ์ไปยกน้ำมาให้ นะคะ” หญิงสาวบอกกฤตซึ่งกำลังกวาดตามองรอบห้องบุตรชายก่อนทิ้งตัวนั่งลงบนโซฟา

“ผมรู้ว่าพ่อมาหาผมที่นี่เพราะอะไร แต่มันไม่มีประโยชน์หรอกนะครับพ่อ เพราะยังไงผมก็ไม่ทำตามคำสั่งของพ่อแน่นอน”

“ที่แกไม่ยอมทำตามคำสั่งของฉันก็เพราะผู้หญิงคนนั้นนะเธอ” กฤตถามเสียงกร้าว

“พ่อจะพูดแบบนั้นก็ได้ นะครับ ผมรักพัทธ์และผมก็อยากแต่งงานกับพัทธ์ แต่ถึงแม้จะไม่มีพัทธ์ ผมก็ไม่ทำตามคำสั่งของพ่อแน่นอน นี่มันชีวิตของผมนะครับ พ่อ ผมไม่ชอบให้ใครบังคับแม้แต่กับพ่อก็ตาม” ไม้ซุงตอบกลับด้วยน้ำเสียงกร้าวดุจเดียวกัน

“แกกล้าพูดออกมาได้ยังไงว่ามันเป็นชีวิตของแก แกเป็นหนึ่งในบุญคุณเขาต่างหาก ถ้าไม่ใช่เพราะแก เหตุการณ์นั้นก็ไม่เกิดขึ้น เพราะแกเขาถึงได้เป็นแบบนี้ในเวลาเรามีปัญหาเขาก็ช่วยเหลือ ที่แกได้มาร่ำเรียนจนจบดอกเตอร์แบบนี้ก็เพราะเขา”

“พ่อกำลังจะบอกว่าเขาส่งเสียเงินให้ผมอย่างนั้นหรือครับ”

“ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้ส่งเสียเงินให้แกโดยตรง แต่ก็เพราะเงินทุนของเขาทำให้บริษัทมั่นคงและมีเงินพอจะส่งมาให้แกได้ร่ำเรียนแบบนี้ไงล่ะ”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น ผมจะหาเงินใช้คืนเขาเอง” ไม่ซุ่มบอกพลางสบตาบิดานิ่ง

“ฮิ ซดใช้หรือ ถ้าอย่างนั้นแกก็ซดใช้หาให้เขาด้วยแล้วกัน แกเอาเขาคืนมาให้เขาได้ไหม ห๊ะ” กฤตตะโกนเสียงดังด้วยความโมโหท่าที่เย่อหยิ่งของบุตรชาย

ชายหนุ่มสบตาบิดานิ่ง ภาพเหตุการณ์น่ากลัวในอดีตเริ่มปรากฏขึ้น เด็กหญิงคนหนึ่งนั่งร้องไห้กอดพ่อไว้ เขาเองก็ตัวสั่นด้วยความกลัวก่อนสะดุ้งตกใจเมื่อจู่ๆ บิดาก็หยิบรูปภาพจำนวนหนึ่งวางใส่หน้าเขา

“แกลองดูสภาพเขาตอนนี้ซะ แล้วก็คิดว่าว่าจะเอาเขามาคืนให้เขาได้ยังไง” กฤตบอกเสียงกร้าวขณะรูปภาพต่างๆ กำลังร่วงหล่นเกลื่อนเต็มพื้นหน้าโซฟา

มนพัทธ์สะดุ้งตกใจขณะวางแก้วกาแฟและน้ำเย็นลงบนโต๊ะหน้าบิดาของ
คนรัก

หญิงสาวเหลือบมองภาพบนพื้นก่อนเงยหน้ามองชายหนุ่มที่กำลังก้มหน้า
จ้องมองภาพของชายสูงวัยที่นั่งอยู่บนรถเข็นด้วยแววตาสับสน แม้เธอจะไม่เข้าใจ
เรื่องทั้งหมด แต่คำพูดของสองพ่อลูกก็พอจะทำให้เธอรู้ว่าคนรักของเธอกำลังถูก
บังคับให้ทำอะไรบางอย่าง

หญิงสาวทำท่าจะเดินจากไปแต่ถูกกอดเรียกไว้เสียก่อน

“อย่าเพิ่งไป เธอสมควรที่จะนั่งอยู่ตรงนี้เพื่อจะได้รับรู้เรื่องทุกอย่างที่
เกิดขึ้น”

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับพัทธ์นะครับพ่อ” ไม้ซุงเงยหน้าพูดกับบิดา

“จะไม่เกี่ยวได้ยังไง ก็ในเมื่อฉันต้องการให้แกเลิกกับผู้หญิงของแกแล้วไป
รับผิดชอบการกระทำของแกในอดีต”

มนพัทธ์ตกใจพลางเหลือบมองคนรัก

“นี่มันเรื่องอะไรกันคะซุง”

“ฉันต้องการให้เธอเลิกกับลูกชายของฉัน เพราะเขาจะต้องแต่งงานกับ
ผู้หญิงอีกคนหนึ่ง”

ไม้ซุงลุกขึ้นไปโอบกอดคนรักเมื่อเห็นใบหน้าซีดเผือดของเธอ

“ผมจะไม่แต่งงานกับใครทั้งนั้น นอกจากพัทธ์” ไม้ซุงบอกขณะโอบบ่าหญิงสาวคนรักพาเดินเข้าไปในห้องนอน

“พัทธ์ พัทธ์ใจเย็นๆ นะ ไม่มีทางที่ผมจะทำตามคำสั่งของพ่อแน่นอน พัทธ์คือผู้หญิงคนเดียวที่ผมจะแต่งงานด้วย พัทธ์ต้องเชื่อมั่นและไว้วางใจผมนะ ผมจะจัดการเรื่องนี้เอง” ชายหนุ่มปลอบโยนหญิงสาวน้ำเสียงอ่อนโยน

“นี่มันเรื่องอะไรกันคะ ทำไมจู่ๆ คุณพ่อก็จะให้ซุงแต่งงาน หรือคุณพ่อซุงต้องการให้ซุงซดไอ้อะไรให้ใครซักใหม่คะ ทั้งสองเรื่องนี้มันเกี่ยวข้องกันใช่ไหม” หญิงสาวน้ำเสียงสิ้นเครื่อง

ไม้ซุงหลับตาด้วยความกลัวมึนงงก่อนลืมตาขึ้นมองหญิงสาวอีกครั้ง

“พ่ออยากให้ผมแต่งงานกับผู้หญิงที่ชื่อน้ำเหนือ เพื่ออยากให้ผมซดเซยความผิดที่ผมทำให้พ่อของผู้หญิงคนนั้นต้องเสียขาไปทั้งสองข้าง” ไม้ซุงเล่าด้วยน้ำเสียงที่บ่งบอกให้รู้ว่าเขาเองก็รู้สึกสะเทือนใจไปกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นเช่นกัน

“น้ำเหนือ” หญิงสาวทวนชื่อด้วยรู้สึกคุ้นหูกับชื่อนี้

ไม้ซุงสบตาสาวคนรักก่อนพูดน้ำเสียงจริงจัง “พัทธ์ไม่ต้องกลัวนะ เชื่อใจผม ผมจะจัดการเรื่องนี้ให้ได้”

มนพัทธ์สบตาคนรักก่อนพยักหน้าช้าๆ

“ขอบคุณมาก” ไม้ซุงบอกพลางจุมพิตบนรีวปากบางก่อนเดินออกมาพบ บิดาด้านนอก

“พ่อนอนห้องนี้แล้วกันนะครับ ส่วนผมจะออกมานอนข้างนอกเอง” ไม้ซุงบอกพลางผายมือไปยังห้องเล็กที่อยู่ติดกับห้องนอนใหญ่

“ไม่ต้องลำบากแກหรือก เดี่ยวฉันไปหาโรงแรมนอนเองจะดีกว่า ฉันไม่ อยากอยู่ร่วมห้องกับผู้หญิงของแก” กฤตบอกก่อนหยิบกระเป๋าข้างตัวลุกยืนขึ้น

“พ่อ” ไม้ซุงเรียกบิดาด้วยความตกใจเพราะเกรงว่าสาวคนรักจะเสียใจ

“พ่อ แกยังจะเรียกฉันว่าพ่ออีกหรือ” กฤตตวาดเสียงดัง

“นี่พ่ออย่าบอกนะครับว่าจะตัดพ่อตัดลูกเพียงเพราะผมไม่แต่งงานกับ ผู้หญิงคนนั้น”

“ใช่ แกมันเป็นคนเห็นแก่ตัว แกเป็นสาเหตุทำให้คนดีๆ ต้องพิการแต่แกก็ยังไม่รับผิดชอบ”

“ถ้าจะต้องให้ผมรับผิดชอบด้วยการแต่งงาน ผมไม่ทำ”

สองพ่อลูกต่างจ้องหน้ากันอย่างไร้ใครยอมใคร จนกระทั่งไม้ซุงเป็นฝ่าย เอาชนะ “เราเลิกทะเลาะกันเพราะเรื่องนี้ดีกว่านะครับพ่อ พูดยกันไปวันนี้ก็ไม่มีวัน จบ”

“เรื่องมันจบแน่ถ้าแกยอมแต่งงาน”

“พ่อครับ” ไม้ซุงเรียกบิดาด้วยน้ำเสียงเหนื่อยอ่อน

“ถ้าแกไม่แต่งงานก็ไม่ต้องมาเจอหน้าฉันอีก” กฤตตะโกนเสียงดังด้วยความ
โมโหทำเอาหญิงสาวที่อยู่ด้านในถึงกับสะดุ้งตกใจ หน้าซีดเผือด

เสียงพ่อลูกที่ทะเลาะกันอยู่ด้านนอกทำให้มนพัทธ์เครียดหนักขึ้น และ
ประโยคสุดท้ายของบิดาคนรักก็ทำให้หญิงสาวตัดสินใจเปิดประตูออกมา

“พัทธ์”

หญิงสาวพยายามฝืนยิ้ม “วันนี้พัทธ์กลับไปนอนบ้านดีกว่านะคะ ซุงอยู่กับ
คุณลุงเถอะ”

“พัทธ์” ไม้ซุงตะโกนเรียกคนรักขณะเดินตามหญิงสาวออกไป

“พัทธ์ไม่เป็นอะไรค่ะ ซุงกลับไปอยู่กับคุณพ่อเถอะ” มนพัทธ์บอกขณะยื่นรอก
หน้าลิฟท์

“ไม่เป็นไร ผมนั่งรถไปส่งพัทธ์ที่บ้านดีกว่า”

“อย่าดีกว่าค่ะ พัทธ์กลับเองได้ พัทธ์ไม่อยากทำให้คุณพ่อโกรธพัทธ์มากไป
กว่านี้ เชื้อพัทธ์เถอะนะคะ”

ไม้ซุงสบตาคนรักก่อนดึงเธอเข้ามากอด “อดทนหน่อยนะ ผมจะหาวิธี
แก้ปัญหาระเรื่องนี้ให้ได้” เขากะชิบบอกพลางจุมพิตหน้าผากหญิงสาว

“ค่ะ” เธอบอกพลางสบตาคนรักด้วยแววตาหม่นเศร้า

ไม่ซุงแตะแกำมคนรักก่อนจุมพิตริมฝีปากสันระริกของหญิงสาวที่พยายาม
อดทนกลั้นความเจ็บช้ำเอาไว้

“นั่นแน่ หายเศร้าแล้วละซี” ไม่ซุงล้อหญิงสาวยิ้มๆ ขณะถอนริมฝีปากจาก
หญิงสาวออกมาด้วยความยากเย็น

มนพัทธ์มองค้อนคนชอบแกลังก่อนก้าวเข้าไปในลิฟท์

“พัทธ์ไปก่อนนะคะ” เธอบอกพลางยิ้มหวานให้คนรัก

“จ๊ะ” ไม่ซุงยิ้มก่อนถอนหายใจออกมาด้วยความกลุ้มใจเมื่อรู้ว่าต้องกลับไป
เผชิญหน้ากับปัญหาอีกครั้ง

ชายหนุ่มกลับเข้าไปในห้องก็ไม่พบบิดาอยู่ในห้องรับแขกแล้ว เขาเดินไป
ทรวดกายนั่งบนโซฟาด้วยความอ่อนล้าก่อนเหลือบมองภาพชายพิการที่นั่งอยู่บน
รถเข็น ชายหนุ่มหยิบภาพถ่ายขึ้นมา

ภาพเด็กหญิงตัวน้อยวัยห้าขวบกอดร่างพ่อที่เต็มไปด้วยเลือดร้องไห้จ้า
ทันทีที่นึกถึงเหตุการณ์ในอดีต เสียงร้องไห้ปานจะขาดใจของเด็กน้อยก็ดังเข้ามาใน
โสตประสาทการรับรู้ ความโกลาหลเกิดขึ้นเมื่อผู้ถูกบิดาถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล
พร้อมกับเด็กน้อยก็ถูกแยกตัวเข้าไปในบ้าน ถึงแม้เขาจะไม่ใช่ผู้ที่ทำลายขาทั้งสอง
ข้างของชายผู้เคราะห์ร้าย แต่เขาก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่า เขาเป็นต้นเหตุของเรื่อง
ทั้งหมด ชายหนุ่มคิดก่อนนอนหลังฟังนักโซฟาคิดหาทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

ไม่ซึ้งตื่นขึ้นมาก็พบบิดาเอนกอดอกมองเขาอยู่ ชายหนุ่มลุกขึ้นนั่งบนโซฟา
ที่ใช้เป็นที่หลับนอนชั่วคราว

“ตื่นแล้วหรือครับพ่อ”

“ใช่ แล้วเมื่อคืนแกลนอนที่นี่หรือ”

“ใช่ครับ” ชายหนุ่มบอกก่อนตบท้ายทอยเบาๆ

“แกรักผู้หญิงคนนั้นมากเลยหรือ” กฤตถามเมื่อเห็นใบหน้าอิดโรยของ
บุตรชาย

“ใช่ครับ ผมรักพัทธ์มาก พัทธ์เป็นคนดีนะครับพ่อ เธอไม่น่าจะต้องพบเจอกับ
เรื่องแบบนี้”

“แต่แกรู้ว่าจะต้องแต่งงานกับน้ำเหนื่อมาตั้งแต่แรกแล้วไม่ใช่หรือ ทำไม
แกถึงปล่อยให้รักผู้หญิงคนอื่น”

“ความรักมันห้ามกันไม่ได้หรือครับพ่อ และอีกอย่าง...ผมก็มีชีวิตเป็นของผม”

“แต่แกควรจะต้องรับผิดชอบกับสิ่งที่แกทำ พ่อของน้ำเหนื่อฝากความหวังไว้ที่แก
เขามีลูกสาวเพียงคนเดียว และเขาก็หวังว่าแกจะดูแลน้ำเหนื่อและช่วยบริหารงานบริษัทของเขาได้” กฤตให้เหตุผลกับบุตรชาย แม้เขาจะใจร้ายกับหญิงสาวที่มันพัทธ์ แต่คำสัญญาและความหวังของเพื่อนก็เป็นสิ่งที่เขาควรจะต้องชดใช้ให้กับขาทั้งสองข้างที่ต้องสูญเสียไปเพราะเขาและบุตรชายเป็นต้นเหตุ

ไม้ซุงสบตาบิดาก่อนบอกในสิ่งที่ทำให้กฤตถึงกับตกใจ

“ผมจะเดินทางกลับเมืองไทยพร้อมกับพ่อครับ”

“นี่แสดงว่าแกตัดสินใจยอมกลับไปแต่งงานกับน้ำเหนือแล้วใช่ไหม” กฤตถามพลางยิ้มออกมาด้วยความดีใจ

“ผมขอกลับไปคุยกับคุณอาก่อนได้ไหมครับ” เขาตอบน้ำเสียงเรียบก่อนลุกขึ้น

“แกจะไปพูดเรื่องอะไร” กฤตขมวดคิ้วถามด้วยความสงสัย

“ผมยังไม่ขอตอบตอนนี้ละครับ”

“นี่แกอย่าบอกนะว่าแกจะไปยกเลิกสัญญา” กฤตถามน้ำเสียงตกใจ

“พ่อไม่ต้องกลัวหรอกครับ ผมจะพยายามทำทุกอย่างให้ดีที่สุด” ชายหนุ่มบอกก่อนเดินจากไป

และแล้วไม้ซุงก็มาเย็นอยู่ในสนามบินสุวรรณภูมิของประเทศไทยพร้อมกับบิดา ไม้ซุงกวาดตามองรอบกายพลางนึกถึงเหตุการณ์ก่อนเดินทาง เขาเดินทางไปหาคนรักที่บ้าน ไบหน้าแฟนสาวหมองเศร้าจนเขาสงสาร

“ผมจะกลับไปเมืองไทยพร้อมพ่อนะ ผมจะกลับไปจัดการกับปัญหาทุกอย่าง” ชายหนุ่มบอกแฟนสาวในวันนั้น

“ซุงจะจัดการเรื่องนี้ยังไงเหอ”

“พัทธ์ไม่ต้องกังวลนะ ยังไงผมก็ไม่เลือกการแต่งงานแก้ปัญหาเรื่องนี้
แน่นอน”

“ถ้าซุงทำแบบนั้น จะไม่มีปัญหากับคุณพ่อหรือคะ” มนพัทธ์ถามด้วยความ
กังวล

“ถ้าผมจัดการเรื่องนี้ได้ ผมคิดว่าพ่อน่าจะเข้าใจ” ไม้ซุงบอกก่อนกระซิบบอก
กับหญิงสาวเสียงเบา

“แต่ก่อนจะเดินทางกลับเมืองไทย ผมจะพาพัทธ์ไปเที่ยวก่อนนะ”

หญิงสาวมองสายตามีเลศนัยของคนรักก่อนดีท่อนแขนชายหนุ่มเบาๆ

“ซุงนะ ทุกทีเลยนะคะ”

“ก็ผมรักของผมนี่นา คิดถึงแก้มหอมๆ กับริมฝีปากคู่นี้จะตาย” ชายหนุ่ม
บอกก่อนตะเรียวปากหญิงสาวอย่างหยอกเย้า

คืนนั้นเขายังจำได้ดีถึงกลิ่นกายหอมกรุ่นของสาวคนรัก เขาคือชายคนแรก
ของมนพัทธ์ แม้เธอจะย้ายอยู่มาอยู่ต่างแดนหลายปี แต่สาวคนรักก็ยังคงรักนวล
สงวนตัว เขาก็กลายเป็นคนแรกที่ได้สอนบทเรียนรักแก่เธอและคืนนั้นก็ทำให้เขารู้
ว่าเขาน่าจะกลายเป็นครูที่ดีเพราะมนพัทธ์เรียนรู้ที่จะตอบโต้เขากลับได้

ปลายดินอ่อนนุ่มเริ่มกล้าที่จะหยอกเข้ากับปลายดินของเขา ร่างบางเพียงอายเล็กน้อยเมื่อเป็นฝ่ายขึ้นมายู่บนร่างแข็งแกร่งของเขา หน้าอกสวยงามตั้งชูชัน ล้อสายตา ใบหน้าสวยขึ้นเหนือเล็กน้อย กลิ่นกายสาวเร่งเข้าอารมณ์ให้เขาทนไม่ได้ที่จะฝังจมูกขนไก่ลงไปบนทรวงอกงาม พันขาวขมเข้มริมฝีปากเพื่ออดกลั้นไม่ให้เสียงรอดออกมาเมื่อปลายดินของเขาตวัดวนรอบอกงาม ใบหน้าของสาวคนรักสวยงามซึ่งเมื่อถูกเขากระตุ้นอีกครั้งด้วยการดูดและตอดเม้มยอดอก

“ซุงคะ” เสียงหวานเรียกชื่อเขาบอกให้รู้ว่าเธอพร้อมแล้ว มือหนาของเขา กอบกุ่มสะโพกหญิงสาวก่อนพลิกร่างเธอลงบนเตียงนุ่ม เขาคลี่ยืมเมื่อเห็นสายตาวหวานน้ำของหญิงสาวก่อนฝังจมูกขนไก่ไปตามซอกคอสอดดมกลิ่นเหงื่อหอมจากรีอนกายของเธอก่อนแก้มดูที่ซอกคอแรงๆ ตรงจุดที่มีการเต้นของชีพจร

เสียงครางรอดออกมาก่อนจิกเล็บบนไหล่ทั้งสองข้างของเขา

“ซุงแก้มพัทธ์อีกแล้วนะคะ” ปลายเสียงสั้นไหวไปตามกระแสพิศواس

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ ก่อนแก้มปากริมฝีปากอู๋ๆ ไปทั่วหน้าอกผ่านลงไป ที่หน้าท้อง ร่างกายคนรักเริ่มอยู่ไม่นิ่ง จับสะโพกของเขาพยายามดันเข้าหาตัว ความต้องการของคนรักท่วมท้นจนเขาไม่อยากแก้มเล่นอีกต่อไป เขาไม่รังเกียจที่จะฝังจมูกบนจุดอ่อนของเธอ ปลายจมูกโด่งที่ฝังแทรกอยู่ตรงกลางทำให้หญิงสาวเรียกชื่อเขาอีกครั้ง

“ซุงคะ พัทธ์ไม่ไหวแล้วนะคะ เลิกแก้มพัทธ์เถอะคะ”

หญิงสาวผงกหน้ามองเขาก่อนเบียดอกอุ้มเข้าหาเขาพร้อมกับเริ่มดูดนม
หน้าอกของเขาบ้าง

เขาหัวเราะเบาๆ เมื่อสาวหวานเริ่มจะกลายเป็นนางเสื่อ เขาเริ่มแทรกกาย
เข้าไปในร่างหญิงสาว รับรู้ได้ถึงแรงตอดภายในอย่างรุนแรง และก่อนที่เขาจะถา
โถมกำลังทั้งหมดที่มี เขาก็ต้องรีบปิดเสียงร้องของหญิงสาว มนพัทธ์ดูดตอดลิ้นเขา
เพื่อกลั่นเสียงร้องของตนเอง จนกระทั่งปลายเล็บค่อยๆ คลายออกจากไหล่ของเขา

แรงตอดภายในค่อยๆ เบาลงๆ ร่างบางเกร็งตัวกอดรัดเขาแน่นในวินาที
สุดท้ายก่อนอ่อนแรงลง

ริมฝีปากแดงเรื่อทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะจุมพิตแรงๆ เขาแทบอยากจะกลืน
กินสาวคนรักเลยทีเดียว เพราะเธอช่างสวยงามยามที่นอนหายใจรวยรินและ
ไบหน้าขึ้นเหงื่อเช่นนี้

“คิดอะไรอยู่ ไปกันได้แล้ว” ชายหนุ่มสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงเรียกของบิดา

“เราจะแวะไปหาคุณอาที่บ้านก่อนได้ไหมครับพ่อ” ไม้ซุงหันไปถามบิดา
ขณะตั้งคันชักลากกระเป่าเดินทาง

“ก็เอาสิ คุณอาจะได้ดีใจที่ได้พบแก่ด้วย” กฤตบอกร่อนเดินนำบุตรชายไป
ยังลานจอดรถที่เขานำรถมาจอดทิ้งไว้

“แกยังไม่ยอมขับรถไซ้ใหม่” กฤตหันมาถามบุตรชายขณะกอดปลดลือครรถ

ไม่ซุงสบตาบิดาก่อนพยักหน้า “ครับ”

ไม่ซุงขึ้นมานั่งคู่กับบิดาด้านหน้า กฤตชัยรถนำบุตรชายออกมาจากสนามบินตรงไปยังถนนบางนาตราดก่อนเลี้ยวเข้าสู่มอเตอร์เวย์ หมู่บ้านจัดสรรโครงการใหญ่ๆ เริ่มมีให้เห็นมากขึ้น ชายหนุ่มมองป้ายใหญ่ด้านหน้าเมื่อบิดาเปิดไฟเลี้ยว

ภาพเหตุการณ์เลวร้ายในอดีตเริ่มปรากฏขึ้นมาเมื่อเห็นประตูใหญ่สีขาวเบี่ยงหน้า และเหตุการณ์ครั้งนั้นก็ทำให้เขาไม่กล้าฝึกขับรถ

ประตูรั้วใหญ่สูงท่วมหัวค่อยๆ เปิดกว้างออก ถนนคอนกรีตทอดยาวสู่ตัวบ้านซึ่งมองจากภายนอกจะไม่เห็นตัวบ้านเลย กฤตชัยรถแล่นไปบนถนนอย่างเชื่องช้าก่อนเบรครถตัวโค้งเมื่อสุนัขตัวน้อยวิ่งตัดหน้ารถ สองพ่อลูกสบตากันก่อนถอนใจโล่งอกเมื่อสุนัขตัวน้อยวิ่งผ่านหน้ารถไปอีกฝั่งด้วยความปลอดภัย

“สัตย์ซื่อ” เสียงใสเรียกเจ้าสุนัขตัวน้อยก่อนวิ่งตรงมาอ้อมเอาไว้ในอ้อมกอด

ไม่ซุงเหลือบมองจากกระจกมองหลังเห็นเพียงผมยาวสยายของหญิงสาวที่หันหลังเดินจากไปพร้อมกับเจ้าสุนัขตัวน้อย

น้ำเหนือหันมองท้ายรถของคุณอากาศกฤตชัยซึ่งแล่นผ่านเข้าไปสู่ตัวบ้านก่อนลูบศีรษะเจ้าสัตย์ซื่อ “ทำไมต้องวิ่งตัดหน้ารถเหมือนแม่หนูด้วยละคะ ต่ไปอย่าทำแบบนี้อีกนะ เข้าใจไหมเจ้าตัวเล็ก” เธอพิมพ์ปากบอกสัตย์ซื่อขณะอ้อมมันเดินมุ่งตรงกลับบ้าน

กฤตนำรถเข้ามาจอดหน้าบ้านได้หिनอ่อนน ไม้ซุงก้าวลงจากรถ อาณาเขต บริเวณรอบบ้านบ่งบอกถึงความยิ่งใหญ่ของเจ้าของบ้าน ชายหนุ่มเดินตามบิดา เข้าไปในบ้านหลังใหญ่ขนาดสองชั้นสู่ห้องโถงกลาง

อริคมนั่งรถเข็นออกมาต้อนรับแขกหลังจากสาวใช้เข้าไปตามเขาในห้องทำงาน สายตามองผู้อ่อนวัยที่ยืนอยู่กับกฤตก่อนคลี่ยิ้มด้วยความชื่นชมเมื่อ จำได้ว่าชายหนุ่มตรงหน้าคือว่าที่ลูกเขยในอนาคต

“สวัสดีครับคุณอา”

“สวัสดีหลานชาย กลับมาเมื่อไหร่ล่ะ”

“วันนี้ครับ”

อริคมเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจก่อนหันมองกฤตที่รีบพูดขึ้น

“ไม้ซุงมันอยากแวะมาหานายก่อนนะ ฉันทก็เลยพามันมา จะได้มาทำความรู้จักกับหลานน้ำเหนือเสียเลย”

“อย่าเพิ่งดีกว่าครับ ผมมีเรื่องอยากจะคุยกับคุณมากกว่า” ไม้ซุงพูดขึ้น
อย่างไม่เกรงใจบิดา

กฤตได้แต่หันมองบุตรชายตาขวางก่อนหันมาสบตาอติคมซึ่งกำลังจ้องมอง
ชายหนุ่มตรงหน้าอย่างใคร่ครวญ

“ถ้าอย่างนั้น เราไปคุยกันในห้องทำงานดีกว่า” อติคมบอกเมื่อเห็นสีหน้า
จริงจังของชายหนุ่มตรงหน้า ซึ่งบอกให้เขารู้ว่าบางสิ่งบางอย่างที่ไม่คาดฝันอาจ
เกิดขึ้นในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า

ผู้สูงวัยหมุนล้อรถเข็นอย่างคล่องแคล่ว ไม้ซุงปิดเปลือกตาลงช้าๆ กับภาพ
ตรงหน้าก่อนเดินตามอติคมเข้าไปด้านใน

ชายหนุ่มรีบทำหน้าที่เปิดประตูให้ผู้สูงวัยทันทีที่มาหยุดยืนหน้าห้อง ประตู
ไม้สักบานใหญ่ถูกผลักเข้าไปด้านใน อติคมเข็นรถตรงไปยังโซฟาเข้ามุ่มรูปตัวแอล
สีน้ำตาลเข้มก่อนผายมือเชื้อเชิญผู้มาเยือนทั้งสอง

“ลุงขอนั่งบนรถเข็นแล้วกันนะ ไม่อยากเสียเวลาไปใส่ขาเทียมนะ” อติคม
บอกขณะไม้ซุงทรุดกายนั่งลงบนโซฟาตัวใหญ่

คำพูดเรียบๆ ง่าย ๆ แต่ดังทะลุผ่านเข้าสู่หัวใจทำให้เขารู้สึกราวกับเป็น
ฆาตกรอีกครั้ง

“หลานมีอะไรจะพูดกับลุงเหรือ” อธิคมเอ่ยถามหลังจากสองพ่อลูกยังคงนั่ง
เงียบ

ไม่ซุงรวบรวมกำลังใจก่อนพูดเสียงเรียบแต่ทว่าไม่มั่นคงนัก

“ผมคงไม่สามารถแต่งงานกับลูกสาวคุณอาได้หรือกนะครับ เพราะผม...”

“ไม่ซุง” กฤตพูดแทรกขึ้นพลางมองบุตรชายตาชุ่นขวาง

ไม่ซุงหันมองบิดาเพียงครู่ก่อนหันไปเผชิญหน้ากับผู้สูงวัยอีกครั้ง

“ผมมีคนรักแล้วครับ” เขาบอกพลางมองท่าที่นิ่งเฉยของผู้สูงวัยตรงหน้า
ด้วยความแปลกใจ ไม่มีท่าทีกรุ่นโกรธจากผู้ชายตรงหน้า มีเพียงรอยยิ้มบางๆ แต่ม
อยู่บนริมฝีปาก

“หลานคงจะแปลกใจใช่ไหมว่าทำไมอาถึงยังยิ้มได้” ผู้สูงวัยเอ่ยถามราวกับ
ล่วงรู้ความคิดของชายหนุ่มตรงหน้าก่อนพูดเพื่อเคลียร์ความรู้สึก

“ที่อายิ้มไม่ใช่เพราะอาดีใจหรือกนะ แต่อาภูมิใจที่มองคนไม่ผิดต่างหาก
หลานเป็นคนที่เหมาะสมที่จะดูแลกิจการและดูแลลูกสาวอาจริงๆ แต่ในเมื่อหลาน
มีคนรักอยู่แล้ว อาก็จะไม่บังคับให้หลานมารับผิดชอบความต้องการของอาอีก
ต่อไป หลานทำตามความต้องการของหลานได้เลย” ผู้สูงวัยบอกด้วยท่าที่นิ่งสงบ
แววตาที่จ้องมองเขาไม่มีแววโกรธให้เห็นเลยแม้แต่น้อย ไม่ซุงสบตาผู้สูงวัยก่อน

เหลือบมองขาทั้งสองข้างที่สูญเสียบ้างด้วยรู้สึกสำนึกผิด หากผู้สูงวัยต่อว่าหรือ แม้แต่แสดงความโกรธออกมาอาจไม่ทำให้เขารู้สึกผิดเช่นนี้

“เฮี้ยคม นายจะยอมแบบนี้ไม่ได้นะ นายซุงมันจะมาทำลายความหวังสิบกว่าปีของนายลงไปเพียงแค่วันเดียวได้ยังไง ยังไงฉันก็ไม่ยอมให้มันทำแบบนี้” กฤตพุดแทรกขึ้นด้วยความโกรธก่อนหันไปตะคอกบุตรชาย

“ถ้าแกจะทำแบบนี้ แกก็ออกไปจากชีวิตฉันได้เลย และไม่ต้องกลับมาเจอหน้ากันอีก”

“กฤต” อธิคมเรียกชื่อเพื่อนเพื่อเตือนสติ แต่วินาทีนี้กฤตแทบจะไม่ฟังใครอีกแล้ว ความโกรธทำให้เขาลืมทุกอย่าง ไม่ใช่เพียงเพราะต้องการขจัดความผิด แต่เขาเชื่อมั่นว่าน้ำเหนือจะเป็นภรรยาที่ดีที่สุดของบุตรชายได้ จะเรียกว่าเขาลำเอียงก็ได้ เพราะเขารู้จักและเอ็นดูเด็กสาวมาตั้งแต่เล็ก ๆ แต่สำหรับมนพัทธ์เขาไม่เคยรู้จักมาก่อน

ไม่ซุงจึงมองบิดาก่อนตอบกลับไปด้วยความโมโหเช่นกัน

“ผมบอกพ่อแล้วไงว่าผมรักพัทธ์ ผมต้องการแต่งงานกับพัทธ์ และถ้าพ่อจะใช้วิธีนี้กับผม ผมก็คงต้องบอกว่าเสียใจที่ผมต้องทำตามคำบอกของพ่อ”

“ไอ้ซุง เจ้าลูกอกตัญญู แกออกไปให้พ้นหน้าฉันเดี๋ยวนี้เลยนะ” กฤต ผรุสวาทออกมาด้วยความโกรธ

ขณะที่สองพ่อลูกกำลังส่งเสียงดังใส่กัน ร่างๆ หนึ่งก็กำลังยืนสั่นสะท้านด้วยความเสียใจอยู่หน้าห้อง น้ำเหนือกอดสตัยซื่อแน่น น้ำตาไหลพรากออกมาด้วยความเสียใจ การรอคอยของเธอสิ้นสุดลงแล้ว นับตั้งแต่เธอรู้ว่าตัวเองจะต้องแต่งงานกับชายหนุ่มที่ชื่อไม้ซุง เธอก็เฝ้ารอเขามาตลอด เธอไม่เคยรักใครเพราะต้องการเก็บหัวใจไว้ให้เขาเพียงคนเดียว แต่ตอนนี้เขากลับบอกว่าเขามีคนรักอยู่แล้ว และเขาไม่ปรารถนาจะแต่งงานกับเธอ

เสียงลูกบิดประตูทำให้หญิงสาวรีบหันหลังเดินจากไป ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่ไม้ซุงเปิดประตูออกมา ชายหนุ่มเห็นเพียงแผ่นหลังและผมตรงยาวสลวยเต็มแผ่นหลังเดินจากไป

“นายใจเย็นๆ ก่อนเถอะ เราควรยอมรับการตัดสินใจของลูกชายนายนะ แม้ว่าฉันจะเสียใจ แต่ฉันก็ไม่อยากบังคับใคร ฉันไม่อยากเป็นต้นเหตุที่ทำให้นายพ่อลูกต้องมีปัญหากันแบบนี้” อธิคมปลอบใจเพื่อนที่นั่งก้มหน้าอยู่ตรงหน้าหลังจากไม้ซุงผลุนผลันออกจากห้องไป

กฤตเงยหน้าสบตาเพื่อน ขอบตาแดงช้ำ “ฉันขอโทษที่ฉันไม่สามารถชดเชยการสูญเสียทั้งสองข้างของนายได้ ตลอดระยะเวลาสิบกว่าปีที่ผ่านมา นายรู้ไหมว่ามันทรมาณจิตใจฉันแค่ไหน”

“ไม่เป็นไร ยังไงฉันก็สูญเสียเขาไปแล้ว ตอนนี้เราสองคนก็แก่กันแล้ว ไม่นานก็คงต้องตาย เราคงต้องปล่อยให้หนุ่มสาวเป็นคนตัดสินใจชีวิตของเขาเอง” อธิคมบอกพลางปีบไหล่เพื่อนเพื่อปลอบโยน

“ลาก่อนค่ะพี่ไม้ซุง” น้ำเหนือพึมพำขณะมองผ่านกระจกมองหลังเห็นชายหนุ่มยืนอยู่ไกลๆ

หญิงสาวขับรถเล่นออกมาหวังจะไปหาลูกดิ่งที่สมุทรสงคราม เธอขับรถออกจากบ้านขณะน้ำตาก็ไหลออกมาไม่หยุด เธอออกหักทิ้งที่ยังไม่รู้จักและคบหากับพี่ไม้ซุงของเธอ หญิงสาวคิดก่อนรีบจอดรถชิดริมทางเมื่อน้ำตาไหลออกมากลอบเต็มสองตา

ไม้ซุงออกมาสงบสติอารมณ์ด้านนอก ตอนนี้เขาคงจะทำอะไรไม่ได้มากกว่าการหลบหน้าบิดาไปที่ไหนสักพัก แต่เขาจะไปที่ไหนได้ละ ชายหนุ่มคิดขณะเดินเอื่อยๆ ตรงมายังประตูรั้วใหญ่หน้าบ้าน ผ่านบ้านหลังใหญ่ในหมู่บ้านของคนรวย

รถมินิสีเขียวที่จอดชิดอยุริมทางมิได้ทำให้ชายหนุ่มสนใจ แต่ขณะที่เขากำลังจะเดินผ่าน สายตาก็พลันเหลือบเห็นคนในรถกำลังพุบหน้าอยู่หลังพวงมาลัย ชายหนุ่มหยุดเดิน เพ่งมองเข้าไปด้านในก่อนตัดสินใจเคาะกระจกเมื่อผู้ที่อยู่ด้านในยังคงไม่ขยับเขยื้อน

“คุณ คุณเป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

เสียงเคาะกระจกทำให้ผู้ที่อยู่ในรถเงยหน้ามองก่อนเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

‘พี่ไม้ซุง’ หญิงสาวคิดในใจก่อนลดกระจกรถลงช้าๆ หญิงสาวใจเต้นแรงด้วยไม่คิดว่าจะได้เห็นชายหนุ่มมึนๆ แบบนี้

ชายหนุ่มขมวดคิ้วมองเมื่อใบหน้าหญิงสาวเต็มไปด้วยหยาดน้ำตา

นัยน์ตาหม่นเศร้าของหญิงสาวทำให้ชายหนุ่มอดที่จะถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนไม่ได้ “มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าครับ”

หญิงสาวตกใจก่อนรีบก้มหน้าหยิบกระดาษทิชชูขึ้นมาเช็ดน้ำตา

‘ทำไมดูเหมือนพี่เขาจะไม่รู้จักเรา’ เธอคิดด้วยความสับสนก่อนเงยหน้าสบตาชายหนุ่มอีกครั้ง

ไม้ซุงเลิกคิ้วก่อนถามซ้ำ “สรุปว่ามีอะไรให้ผมช่วยไหมครับ”

“เออ... ไม่มีค่ะ” เธอตอบก่อนเหมินหลบสายตามคม

“ถ้าไม่มีอะไร ก็โอเคครับ” ไม้ซุงบอกก่อนผละเดินจากไป

หญิงสาวจ้องมองชายหนุ่มที่กำลังเดินจากไปช้าๆ ก่อนสตาร์ทรถขับตามไป

“คุณคะ” เธอชะลอรถก่อนตะโกนถาม

ไม้ซุงก้มตัวลงมองหญิงสาว “มีอะไรหรือครับ”

“คุณจะไปข้างนอกใช่ไหมคะ”

“ใช่ครับ” ไม่พูดตอบ

“ถ้าอย่างนั้นไปด้วยกันก็ได้ค่ะ” เธอบอก

“ขอบคุณครับ” ไม่พูดตอบรับก่อนเปิดประตูขึ้นไปนั่งด้านหน้าคู่กับหญิงสาว น้ำเหนือเหลือบมองชายหนุ่มเพียงครู่ก่อนเคลื่อนรถไปอย่างช้าๆ หญิงสาวพยายามตั้งสติขับรถทั้งที่ใจเต้นแรง มือเย็นด้วยความตื่นเต้น ครั้งแรกที่ได้พบกันก็ต้องมาอยู่ในที่แคบๆ แบบนี้ทำให้น้ำเหนือทำอะไรไม่ถูก ผู้ชายคนนี้เป็นคนที่เธอใฝ่รอคอยมาตลอด เธอไม่เคยมอบหัวใจให้ใครเพราะเธอรู้ว่าหัวใจเธอต้องมีให้เขาเพียงผู้เดียว หญิงสาวคิดด้วยความเศร้าใจเมื่อนึกถึงคำพูดของชายหนุ่มก่อนสะดุ้งตกใจเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะดังแทรกขึ้นมาในความเงียบ เธอหันมองคนที่กำลังส่งเสียงหัวเราะอยู่ข้างๆ พลางเลิกคิ้วด้วยความสงสัย

“นี่คุณคิดจะพาผมไปไหนครับเนี่ย”

คำถามของชายหนุ่มทำให้น้ำเหนือหันมองคนถามก่อนหันมองถนนเบื้องหน้า “ขอโทษค่ะ” เธอบอกขณะรีบเบนรถจอดชิดขอบทางหน้าด่านชำระเงินที่จะมุ่งหน้าไปพระรามสอง

“คุณขับรถเหม่อลอยแบบนี้บ่อยๆ เลยหรือครับ” เขาหันมาถามคนที่ทำหน้าที่ตื่นตกใจราวกับทำความผิดใหญ่

หญิงสาวมีสีหน้าอึดอัดเพราะจะให้เธอตอบได้อย่างไรว่าคนที่ทำให้เธอ
เหม่อลอยคือเขาคนที่นั่งหันหน้ามองเธออยู่ตอนนี้

“ก็ไม่ต้องบอปป่อยหรอกค่ะ” เธอตอบ

ชายหนุ่มหัวเราะก่อนเอ่ยถาม “คุณกำลังจะไปไหนหรือครับ” เขาถาม
พลางมองป้ายบอกทางที่อยู่ไกลออกไป

“ไปหาเพื่อนที่สมุทรสงครามนะคะ”

“สมุทรสงคราม” ชายหนุ่มทวนชื่อซ้ำพลางขมวดคิ้วครุ่นคิดก่อนเอ่ยถาม “ที่
คนชอบไปดูหิ่งห้อยกันใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ แต่บ้านเพื่อนของดิฉันไม่ได้อยู่ในแหล่งท่องเที่ยวหรอกค่ะ” เธอตอบ
ก่อนเอ่ยถาม “ว่าแต่คุณจะลงถนนบางนาใช่ไหมคะ ดิฉันจะขับรถวนไปส่งให้ค่ะ”

“ไม่ต้องหรอกครับ”

หญิงสาวหันมองชายหนุ่มขณะกำลังจะเบนหัวรถออก “ไม่ต้องเกรงใจ
หรอกนะคะ จากตรงนี้ไปก็ไม่ไกลหรอกค่ะ” เธอบอกเพราะคิดว่าไม่ซุงเกรงใจที่เธอ
ต้องขับรถไปส่งแต่แล้วเธอก็ต้องแปลกใจเมื่อไม่ได้เป็นอย่างที่เธอคิด

“คุณจะรังเกียจไหม ถ้าผมจะขอติดรถไปลงที่สมุทรสงครามด้วย”

น้ำเหนือนิ่งไปก่อนหลุดปากถามถึงกฤตบิดาของชายหนุ่ม แต่เมื่อเห็นแวว
ตาที่จ้องมองมาทำให้เธอเปลี่ยนใจ “แล้วคุณอะ.....เออ คุณจะไปไหนหรือคะ”

“คุณช่วยส่งผมแถวๆ รัสออร์ทที่ไหนสักแห่งจะได้ไหมครับ ผมอยากแวะเที่ยวสักสามวันนะครับ เผอิญผมเพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ”

น้ำเหนือสบตาชายหนุ่มก่อนเหมินหลบตามคม และโบหน้าหล่อเหลาของผู้ชายตรงหน้าก่อนตอบน้ำเสียงอ้อมแอ้ม “ก็ได้ค่ะ”

น้ำเหนือเคลื่อนรถขับไปอย่างช้าๆ สายตามองตรงไปด้านหน้าขณะที่ใจก็กำลังตื่นเต้นกับชายหนุ่มที่นั่งอยู่ใกล้ๆ ไม้ซุงชำเลืองมองมือบางที่กำพวงมาลัยแน่นราวกับกลัวว่าหากคลายมือออกจากพวงมาลัยเพียงเล็กน้อยก็อาจทำให้เสียการทรงตัวได้

ชายหนุ่มลอบแอบมองเสี้ยวหน้าด้านข้าง ปลายจมูกโด่งเล็กยื่นออกมาให้เห็นพอสวยงาม ดวงตาสวยหวานแต่ทอประกายเศร้ายามที่เห็นครั้งแรกทำให้เขาไม่สามารถปล่อยให้เธออยู่เพียงลำพังได้

น้ำเหนือแทบทำอะไรไม่ถูกเมื่อรู้สึกที่ตัวเองกำลังถูกจ้องมองจากชายหนุ่มที่นั่งอยู่ด้วย เธอเริ่มประหม่าจนทำให้เพลอตะตะคั่นเร่งเร็วขึ้น

“ขับช้าหน่อยก็ได้ไหมคุณ เห็นหวานๆ แบบนี้ก็ยิ่งเหมือนกันนะครับ”

“ชะ...ขอโทษค่ะ” เธอรีบตอบก่อนรีบชะลอความเร็วของรถทันที

“คุณไม่สบายใจที่ผมนั่งมาด้วยหรือเปล่าครับ”

“มะ...ไม่ใช่ค่ะ” เธอตอบก่อนพยายามรวบรวมสมาธิและขับรถต่อไปเรื่อยๆ จนในที่สุดก็เริ่มผ่อนคลายลงเมื่อเวลาผ่านไปครึ่งชั่วโมง ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็หลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

หญิงสาวชำเลืองมองคนนอนหลับแววตาอ่อนโยน พลังคิดด้วยความเศร้าใจ ‘นี่คงจะเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่น้ำเหนือจะได้อยู่กับพี่ไม้ซุงแบบนี้’

ขณะที่หนุ่มสาวสองคนกำลังมุ่งหน้าตรงไปยังจังหวัดสมุทรสงคราม บิดาของไม้ซุงก็เดินทางกลับมาถึงบ้าน

“คุณไม้ซุงอยู่บนห้องโซฟาไหม” กฤตถามสาวใช้ที่เดินออกมาต้อนรับหน้าประตู

“คุณไม้ซุงอยู่ต่างประเทศไม่ใช่เหรอคะคุณผู้ชาย” สาวใช้ถามพลางทำหน้าสงสัย

“อ้าว ไม้ซุงมันยังกลับไม่ถึงบ้านอีกเหรอ” กฤตพูดออกไปทั้งที่รู้ว่าจะไม่ได้รับคำตอบ เขาหันมองคนขับรถที่ชนกระเป๋าดูเหมือนเข้ามาในบ้านก่อนเดินย้อนกลับไปยังโรงจอดรถ เปิดประตูด้านหลังคนขับ หยิบกระเป๋าหนังสีน้ำตาลออกมาจากรถ

“สงสัยตอนนี้มันคงจะยังอยู่ในเมืองไทย” เขาพิมพ์พาลางเปิดกระเป๋าหยิบ กระเป๋าตังค์ใบเล็กออกมาก่อนคลี่ยิ้มอย่างผู้ชนะ

“ยังไงแกก็คงต้องกลับมาเอาของแก่นะนอน เจ้าซุง”

ไม้ซุง ลืมตาตื่นขึ้นมาเมื่อได้ยินเสียงหวานใสดังอยู่ใกล้ๆ

“พี่...เออ คุณ คุณคะ” น้ำเหนื่อปลุกชายหนุ่มเมื่อเช้าเขตสมุทรสงคราม

ไม้ซุงรีบผงกศีรษะขึ้นมา ประสานสายตากับหญิงสาวที่ซิงกหน้าเข้ามา เรียกเขาใกล้ๆ เมื่อหญิงสาวใช้เวลาเรียกชายหนุ่มอยู่นานก็ไม่มีทีท่าว่าจะตื่นขึ้นมา ง่าย ๆ

น้ำเหนื่อตกใจรีบผละถอยหนีเมื่อปลายจมูกโต่งเฉียดปลายจมูกเล็กๆ ของ เธอเพียงแค่นี้ยิววินาที

“ขอโทษครับ ผมเพสียไปหน่อย” เขาบอกโดยไม่ทันได้สังเกตแก้มแดงเรื่อ ของคนตรงหน้า ชายหนุ่มมองผ่านกระจกออกไปก็รู้ว่าตัวเองยังอยู่บนถนนทาง หลวง เขาหันมองหญิงสาว

“คุณอยากพักที่รีสอร์ทหรือโรงแรมคะ ดิฉันจะได้โทรถามเพื่อนให้เขาแนะนำ นะคะ”

“ริสอร์ทดีกว่าครับ ผมอยากพักริสอร์ทติดแม่น้ำนะครับ อยากจะไปดู
หิ่งห้อยเหมือนคนอื่นเขาบ้าง”

“ได้ค่ะ รอสักครู่นะคะ เดี่ยวดิฉันถามเพื่อนให้” เธอบอกก่อนกดโทรศัพท์หา
ลูกดิ่ง

หญิงสาวรอการตอบรับอยู่เป็นนานก็ไม่ได้รับการตอบกลับ เธอขมวดคิ้ว
เล็กน้อยก่อนกดโทรออกอีกครั้ง

“โทรไม่ติดหรือครับ” ไม่ชุงถามเมื่อเห็นว่าหญิงสาวยังคงกดโทรออกหลาย
ครั้งแต่ก็ยังไม่ได้พูดสายกับใคร

“ค่ะ” น้ำเนื่อตอบ สีหน้าเป็นกังวล

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่เป็นไรหรือครับ ผมลงตรงนี้ก็ได้อีดิ๋วลองถามคนแถวนี้
ดู” ไม่ชุงบอกขณะเอือมมือเปิดประตู

“เดี๋ยวกะ ถ้าอย่างนั้นดิฉันจะพาไปหาที่พักแถวตลาดอัมพวาคุณะคะ ที่นั่นก็
มีที่พักอยู่หลายแห่งเหมือนกัน”

ตลาดน้ำอัมพวาเป็นตลาดน้ำตั้งอยู่ในจังหวัดสมุทรสงคราม ตลาดน้ำอัมพวานับว่าเป็นจุดที่ท่องเที่ยวที่มีเสน่ห์อีกแห่งหนึ่ง ที่
นักท่องเที่ยวทั้งไทยและต่างประเทศให้ความสนใจ การเที่ยวตลาดน้ำอัมพวานั้น สามารถทำได้ทั้งยามเช้าและเย็น ซึ่งจะให้บริการที่แตกต่างกัน
นักท่องเที่ยวไทยและต่างประเทศนิยมที่จะมาพักผ่อนแบบโฮมสเตย์เวลาที่ทำการคือ วันเสาร์ และ วันอาทิตย์ (ที่มา: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และ <http://th.wikipedia.org/wiki/ตลาดน้ำอัมพวา>)

“ตลาดอัมพวาหรือครับ ดิฉันครับ ผมเคยได้ยินแต่ชื่อ” ชายหนุ่มคลี่ยิ้มทำให้
น้ำเหนือต้องรีบมองمينไปทางอื่นเพราะรอยยิ้มสวยๆ ของผู้ชายตรงหน้าอาจทำให้
เธอหัวนี้ไหว่มากไปกว่านี้

น้ำเหนือค้นหาข้อมูลที่พักในโทรศัพท์มือถือก่อนตัดสินใจเลือกที่พักตาม
ความต้องการของชายหนุ่ม เธอโทรศัพท์สอบถามห้องพักก่อนหันมาบอกชายหนุ่ม
พลางคลี่ยิ้มด้วยความดีใจ

“ได้ที่พักแล้วละคะ ดิฉันจะพาไปนะคะ”

“ขอบคุณครับ” ไม่ซุงตอบพลางยิ้มเมื่อเห็นรอยยิ้มของหญิงสาวเป็นครั้งแรกตั้งแต่นั่งรถมาด้วยกัน

น้ำเหนือขับรถมาถึงรีสอร์ทในตอนเย็น เธอส่งชายหนุ่มหน้ารีสอร์ทพลาง
มองชายหนุ่มที่กำลังก้าวลงจากรถ

“ขอบคุณมากนะครับ” ไม่ซุงก้มมองหญิงสาวก่อนพูดทิ้งท้าย

“ไม่มีผมนั่งรถไปด้วย อย่าเหม่อลอยตอนขับรถอีกนะครับ”

หญิงสาวมองแผ่นหลังชายหนุ่มเดินจากไปด้วยรู้สึกใจหาย น้ำตาพาลจะ
ไหลออกมากจนทำให้เธอต้องกระพริบตาเพื่อขับไล่ความเสียใจ

“น้ำเหนือจะจดจำวันนี้ไปตลอดเลยนะคะ” เธอพิมพ์เสียงเบาขณะถอย
กลับรถเลี้ยวขับออกไป

ภรรยาสวมทะเบียน

หญิงสาวต่อโทรศัพท์หาลูกดิ่งอีกครั้ง แต่ก็ยังไม่มีสัญญาณตอบรับ เธอขับรถออกจากอัมพวาตรงไปหาเพื่อนสาวซึ่งอยู่อีกตำบลหนึ่ง

น้ำเหนือใช้เวลาเดินทางไม่ถึงชั่วโมงก็มาจอดรถหน้าโรงสีข้าวซึ่งเป็นสถานที่ทำงานของเพื่อนในปัจจุบัน โรงสีข้าวไม่มีคนงานแม้สักคนเนื่องจากเป็นเวลาเลิกงาน บ้านเพื่อนสาวอยู่ด้านหลังโรงสีข้าว เธอจึงกดโทรศัพท์ต่อหาเพื่อนสาวอีกครั้ง น้ำเหนือขมวดคิ้วมีสีหน้ากังวลก่อนพิมพ์เสียงเบา

“เมื่อไหร่ลูกดิ่งจะเปิดมือถือเสียทีล่ะจ๊ะ”

น้ำเหนือมองทางเดินเล็กๆ ที่อยู่ข้างโรงสีข้าวก่อนตัดสินใจเดินเข้าไปด้านใน หญิงสาวหยุดยืนหน้าประตูรั้วบ้านก่อนมีสีหน้าตกใจเมื่อเห็นกุญแจดอกใหญ่คล้องปิดอยู่หน้ารั้ว

“ลูกดิ่งไม่อยู่บ้านหรอเนี่ย” เธอพิมพ์พาดูขณะมองซ้ายขวา ก่อนเดินย้อนกลับมาตามทางเดิม

“อ้าวคุณ มาหาใครหรือครับ” ชายกลางคนแต่งกายด้วยเสื้อยืดสีน้ำเงินซีด กางเกงขาวาว รองเท้าแตะหูนีบเอ่ยถามน้ำเหนือเมื่อพบหญิงสาวกำลังเดินออกมาจากโรงสีข้าว

“มาหาลูกดิ่งนะคะ”

ภรรยาสมณะเบียน

“อ้อ คุณลูกดิ่งเหรอครับ ไม่อยู่เหรอครับ ไปเที่ยวต่างประเทศกันทั้งครอบครัวเลย นี่ก็จ้างให้ผมมาเฝ้าโรงสีตอนกลางคืน”

“อย่างนั้นเหรอคะ ชอบคุณมากคะ” เธอตอบเสียงเศร้าก่อนเดินเหงๆ กลับมาที่รถ